

Elke bijbellezer stuit wel eens op bijbelteksten of -woorden, die vragen oproepen, zoals: wat moet ik ermee? Wat wordt er bedoeld? Wat staat er nu werkelijk in de tekst? In deze rubriek ga ik in op een struikeltekst of

Vredestichters (Matteüs 5:9)

Er was eens een groepje kinderen aan het spelen op straat. Ze maakten zoveel lawaai, dat een oude man bleef staan om te kijken wat er aan de hand was. Toen het even stil was vroeg hij, aan één van de kinderen: 'Wat spelen jullie?' Een jongetje antwoordde: 'Wij spelen oorlogje!' De oude man schrok. Hij zei: 'Hoe kunnen jullie nou oorlogje spelen! Weten jullie niet hoe verschrikkelijk oorlog is? Jullie moeten liever vre-de-tje spelen!' De kinderen vonden dat wel een goed idee. Ze kropen bij elkaar om te overleggen. Daarna werd het stil. Toen kwam het jongetje weer naar de oude man toe. Hij vroeg: 'Maar opaatje, hoe doe je dat: vre-de-tje spelen?' Ik weet niet wat het opaatje heeft geantwoord. Dat doet er ook niet toe. Het is een actuele vraag. Hoe speel je de vrede in een wereld, die bol staat van conflicten en oorlog?

Vredestichters. Wie bedoelt Jezus als hij hen gelukkig of zalig prijst in Matteüs 5:9? Zijn het machthebbers die met hun narcistische motieven, loze beloften, geld, bommen of uithongering dingen naar de Nobelprijs voor de vrede? Zijn het mensen die met de Bijbel in de hand oproepen tot wraak in een oorlog waar geen aspect van het leven aan ontsnapt? Zijn dát vredestichters? Natuurlijk moeten daders van terreur bestraft worden. Maar aan iedere terreurdaad ligt een verhaal ten grondslag. De eerste vraag die gesteld moet worden is altijd: Hoe heeft het zover kunnen komen? Iemand schreef in Trouw: 'De oplossing ligt niet in extra uitgaven aan wapens en beveiliging. Dat is een illusie. De oplossing moeten wij zoeken daar waar het scheef is gegaan'. Dan komen wij dichterbij het vredestichten van Jezus' woorden.

Als we deze tekst vanuit het Grieks terugvertalen naar het Hebreeuws komen we het werkwoord 'ra-da-f' tegen. Het betekent: 'najagen, achtervolgen'. Zo wordt het ook gebruikt in Psalm 23:6: 'Ja, goedheid en goedertierenheid zullen mij achtervolgen'. Zoals een wolf zijn prooi blijft achtervolgen, zo, zegt de psalmist zullen goedheid en goedertierenheid van de ENE mij achtervolgen. Zo zal een vredestichter de vrede najagen. Dat is een ontzettend zware taak. Een vredestichter staat midden tussen twee onverzoenlijke blokken in een spanningsveld om de partijen tot vrede

te roepen. Muren van wantrouwen en tegenstand moeten worden afgebroken.

Openingen moeten worden gezocht. De oorzaak van de onvrede moet worden weggenomen. Een vredestichter doet in het klein wat God heeft gedaan en nog doet. God stuurde ook een Vredestichter, die muren van vijandschap heeft afgebroken, die God en mens weer bij elkaar heeft gebracht in Jezus, die zei: 'Gelukkig de vredestichters, want zij zullen Gods kinderen genoemd worden'. Vredestichters laten iets zien van God zelf en heten daarom Gods kinderen.

Op de dag dat ik deze column schreef stond in de PZC (12-07-2025) een bericht dat een groep Israëliërs elke zaterdagavond in een stille demonstratie foto's van gedode Palestijnse kinderen omhoog houdt. Ze hebben ook allemaal een elektrisch kaarsje in de hand. Steeds meer mensen doen mee aan dit confronterende protest. Eén van hen is de jonge Daniël. Hij komt uit een omgeving waar positief over Palestijnen wordt gesproken. Hij zegt: 'Zolang we deze oorlog voeren, blijf ik hiermee doorgaan. Met de tijd zal dit protest alleen maar groter worden. Zoveel Israëliërs zijn zich simpelweg niet bewust van wat er gebeurt in Gaza.' Als reactie op dit protest begonnen in Gaza foto's te circuleren van Palestijnen die hetzelfde deden, maar dan met foto's van gedode Israëlische kinderen. Het initiatief kwam van het Gaza Jeugd Comité, een organisatie in de Gazastrook die streeft naar vrede en het naast elkaar kunnen bestaan van verschillende bevolkingsgroepen. De medeoprichter Rami Aman zegt: 'Het kwam voort uit de wens om de Israëliërs te laten zien dat Palestijnen, ondanks hun lijden, nog steeds de menselijkheid van de 'ander' erkennen. Sommige inwoners van Gaza, vooral jongeren, waren bemoedigd door de campagne en deden mee.'

Beide groepen jongeren staken symbolisch de grens over en reikten elkaar zo de hand.

Misschien moeten zij maar in aanmerking voor de Nobelprijs voor de vrede. In feite hebben ze die al:

'Gelukkig de vredestichters, want zij zullen Gods kinderen genoemd worden.'